

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

JO NESBO NEMESIS

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το σχέδιο

Θα πεθάνω. Και δεν έχει νόημα. Δεν ήταν αυτό το σχέδιο, όχι το δικό μου πάντως. Ίσως, όμως, να τραβούσα καταδώ από την αρχή χωρίς να το καταλαβαίνω. Δεν ήταν αυτό το σχέδιο. Το δικό μου σχέδιο ήταν καλύτερο. Το δικό μου σχέδιο είχε νόημα.

Κοιτάζω την μπούκα μιας κάννης και ξέρω ότι αποκεί θα έρθει. Ο αγγελιαφόρος του θανάτου. Ο βαρκάρης. Ώρα για ένα τελευταίο αστείο. Όταν δεις τελικά φως στην άκρη του τούνελ, μπορεί να είναι η φλόγα της σφαίρας. Ώρα για ένα τελευταίο δάκρυ. Θα μπορούσαμε να είχαμε αλλάξει αυτή τη ζωή σε κάτι καλό εσύ κι εγώ. Αν είχαμε ακολουθήσει το σχέδιο. Μια τελευταία σκέψη. Όλοι ρωτάνε ποιο είναι το νόημα της ζωής, αλλά κανένας δεν ρωτά για το νόημα του θανάτου.

Ο αστροναύτης

Ο γέρος θύμιζε στον Χάρι αστροναύτη. Τα κωμικά μικρά βήματα, οι άκαμπτες κινήσεις, τα άψυχα μαύρα μάτια, τα παπούτσια που σέρνονταν στο παρκέ. Σαν να φοβόταν μη χάσει επαφή με το έδαφος και βρεθεί να αιωρείται στο διάστημα.

Ο Χάρι κοίταξε το ρολόι στον λευκό τοίχο πάνω από την έξοδο. 15:16. Έξω από την τζαμαρία, στη λεωφόρο Μπούγκσταντ, περνούσαν βιαστικά τα πλήθη της Παρασκευής. Ο ήλιος του Οκτώβρη, ήδη χαμηλά στον ορίζοντα, αντανakλόταν στον πλαϊνό καθρέφτη ενός περαστικού αυτοκινήτου που απομακρυνόταν μέσα στην πυκνή κυκλοφορία σε ώρα αιχμής.

Ο Χάρι συγκέντρωσε την προσοχή του στον ηλικιωμένο κύριο. Καπέλο και γκρίζο κομψό παλτό, και τα δύο χρειάζονταν απαραίτητως καθαριστήριο. Αποκάτω: τουίντ σακάκι, γραβάτα, φθαρμένο γκρίζο παντελόνι με άσφογη τσάκιση, παπούτσια γυαλισμένα μέχρι και τα τακούνια. Ένας από τους συνταξιούχους που είχαν κατακλύσει το Μαγιόρστουεν. Κι αυτό δεν ήταν εικασία. Ο Χάρι γνώριζε ήδη ότι ο ηλικιωμένος κύριος ήταν ο Άουγκουστ Σουλτζ, ετών ογδόντα ενός, πρώην υφασματέμπορος, που είχε περάσει όλη του τη ζωή στο Μαγιόρστουεν, εκτός από ένα διάστημα που είχε κάνει στο Άουσβιτς την περίοδο του πολέμου. Ήξερε επίσης πως η ακαμψία στα γόνατά του ήταν αποτέλεσμα μιας πτώσης από την εναέρια διάβαση πεζών πάνω από τον Περιφερειακό, την οποία ο ηλικιωμένος άντρας διέ-

σχιζε καθημερινά για να επισκεφτεί την κόρη του. Την εντύπωση της μηχανικής κούκλας ενίσχυε το γεγονός ότι ο συνταξιούχος βάδιζε με τους αγκώνες του κάθετα λυγισμένους και ελαφρά προτεταμένους. Ένα σκούρο καφέ μπαστούνι κρεμόταν από τον δεξή του βραχίονα και στο αριστερό χέρι κρατούσε σφιχτά μια καταθετική επιταγή για να τη δώσει στον νεαρό με τα κοντοκουρεμένα μαλλιά πίσω από το ταμείο 2. Το πρόσωπο του ταμιά δεν φαινόταν, αλλά ο Χάρι ήξερε ότι ο νεαρός υπάλληλος κοίταζε τον συνταξιούχο με ένα μείγμα συμπόνιας και εκνευρισμού.

Η ώρα τώρα ήταν 15:17 και είχε έρθει επιτέλους η σειρά του Άουγκουστ Σουλτζ.

Η Στίνε Γκρέτε, που καθόταν στο ταμείο 1, μετρούσε εκείνη τη στιγμή εφτακόσιες τριάντα νορβηγικές κορόνες στον νεαρό με τον μπλε μάλλινο σκούφο που μόλις της είχε δώσει μια εντολή πληρωμής. Το διαμαντένιο δαχτυλίδι στον παράμεσο του αριστερού χεριού της λαμπύριζε καθώς η ταμιάς ακουμπούσε ένα ένα τα χαρτονομίσματα στον πάγκο.

Κάτι που επίσης δεν φαινόταν, αλλά ο Χάρι το ήξερε, ήταν ότι μπροστά στο ταμείο 3 στεκόταν μια γυναίκα που κουνούσε ρυθμικά ένα μωρό σε καροτσάκι για να ξεχνιέται μάλλον η ίδια, αφού το μωρό κοιμόταν. Η γυναίκα περίμενε να εξυπηρετηθεί από την κυρία Μπρένε, η οποία μιλούσε μεγαλόφωνα στο τηλέφωνο εξηγώντας σε κάποιον ότι ήταν αδύνατο να χρεώσει έναν λογαριασμό τρίτου, εάν ο κάτοχος του συγκεκριμένου λογαριασμού δεν είχε υπογράψει σχετική εντολή. Τον πληροφόρησε επίσης ότι εκείνη δούλευε σε τράπεζα, όχι αυτός, οπότε η συζήτησή τους μπορούσε να κλείσει εκεί.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η κεντρική είσοδος και δύο άντρες, ο ένας ψηλός, ο άλλος κοντός, με ολοίδιες φόρμες εργασίας, μπήκαν με φό-

ρα στην τράπεζα. Η Στίνε Γκρέτε σήκωσε το βλέμμα. Ο Χάρι κοίταξε το ρολόι του και άρχισε να μετρά. Οι δύο άντρες προχώρησαν κατευθείαν προς το γωνιακό ταμείο όπου δούλευε η Στίνε. Ο ψηλός περπατούσε σαν να δρασκέλιζε λακκούβες με νερό, ενώ ο κοντός προχωρούσε με τον βαρύ, κυματιστό βηματισμό ανθρώπου που έχει αποκτήσει περισσότερους μυς απ'όσους μπορούσε να σηκώσει ο σκελετός του. Ο νεαρός με τον μπλε σκούφο στράφηκε αργά και άρχισε να κατευθύνεται προς την έξοδο. Ήταν τόσο απορροφημένος από το μέτρημα των χρημάτων του, ώστε δεν πρόσεξε καν τους δύο άντρες.

«Γεια σας» είπε ο ψηλός στη Στίνε και κοπάνησε μια μαύρη τσάντα πάνω στον πάγκο του ταμείου. Ο κοντός έσπρωξε τα γυαλιά-καθρέφτες ψηλά στη ράχη της μύτης του, πετάχτηκε μπροστά και βρόντηξε μια ολόιδια τσάντα δίπλα στην προηγούμενη. «Τα λεφτά!» είπε με δυνατή, κάπως τσιριχτή φωνή. «Ανοιξτε μας!»

Ήταν σαν κάποιος να πάτησε παύση: Πάγωσε κάθε κίνηση μέσα στην τράπεζα. Η μόνη ένδειξη ότι ο χρόνος δεν είχε σταματήσει να κυλά ήταν η ροή της κυκλοφορίας έξω από την τζαμαρία. Και ο δευτερολεπτοδείκτης στο ρολόι του τοίχου που τώρα έδειχνε ότι είχαν περάσει δέκα δευτερόλεπτα. Η Στίνε πάτησε ένα κουμπί κάτω από το γραφείο της. Ακούστηκε ένας σιγανός ηλεκτρικός βόμβος, ενώ την ίδια στιγμή ο κοντός έδωσε μια με το γόνατό του στο πορτάκι του πάγκου του ταμείου και το άνοιξε κολλώντας το στον τοίχο.

«Ποιος έχει το κλειδί;» ρώτησε. «Γρήγορα, δεν θα φάμε όλη τη μέρα μας εδώ μέσα!»

«Χέλγκε!» φώναξε η Στίνε πάνω από τον ώμο της.

«Τι είναι;» Η φωνή ακούστηκε από την ανοιχτή πόρτα του μοναδικού ιδιαίτερου γραφείου της τράπεζας.

«Έχουμε επισκέπτες, Χέλγκε!»

Εμφανίστηκε ένας κύριος κάποιας ηλικίας με γυαλιά πρεσβυωπίας και παπιγιόν.

«Οι κύριοι αποδώ θέλουν να τους ανοίξεις το ΑΤΜ, Χέλγκε» είπε η Στίνε.

Ο Χέλγκε Κλέμεντσεν κοίταξε αφηρημένα τους δύο άντρες με τις φόρμες, που τώρα είχαν περάσει από την εσωτερική πλευρά του ταμείου. Ο ψηλός έριξε μια νευρική ματιά προς την κεντρική είσοδο, ενώ ο κοντός κάρφωνε σταθερά με το βλέμμα του τον διευθυντή του υποκαταστήματος.

«Α, μάλιστα. Βεβαίως» είπε πνιχτά ο Χέλγκε σαν να θυμήθηκε μόλις εκείνη τη στιγμή ένα ξεχασμένο ραντεβού κι ύστερα ξέσπασε σε νευρικό γέλιο.

Ο Χάρι έμεινε ασάλευτος. Άφησε απλώς τη ματιά του να απορροφά κάθε λεπτομέρεια των κινήσεων και των χειρονομιών. Είκοσι πέντε δευτερόλεπτα. Συνέχισε να κοιτάζει το ρολόι του τοίχου πάνω από την πόρτα, αλλά με τη γωνία του ματιού του παρακολουθούσε τον διευθυντή να ξεκλειδώνει το ΑΤΜ από την εσωτερική πλευρά, να τραβά δύο παραλληλόγραμμες μεταλλικές θήκες και να τις δίνει στους δύο άντρες. Η δουλειά έγινε πάρα πολύ γρήγορα και σιωπηλά. Πενήντα δευτερόλεπτα.

«Αυτά για σένα, παππούλη!» Ο κοντός είχε βγάλει από την τσάντα του δύο όμοιες μεταλλικές θήκες και τώρα τις έδινε στον Χέλγκε. Ο διευθυντής του υποκαταστήματος ξεροκατάπιε, κούνησε μία φορά το κεφάλι, τις πήρε και τις προσάρμοσε στο εσωτερικό του ΑΤΜ.

«Καλό Σαββατοκύριακο!» είπε ο κοντός ισιώνοντας την πλάτη και πιάνοντας την άδεια τσάντα. Ενάμισι λεπτό.

«Μη βιάζεστε τόσο» τον σταμάτησε ο Χέλγκε.

Ο κοντός κοκάλωσε.

Ο Χάρι ρούφηξε τα μάγουλά του και προσπάθησε να συγκεντρωθεί.

«Την απόδειξη...» συνέχισε ο διευθυντής.

Για μια παρατεταμένη στιγμή οι δύο άντρες κοίταξαν σαν χαμένοι τον μικρόσωμο γκριζομάλλη διευθυντή του υποκαταστήματος. Έπειτα ο κοντός γέλασε. Δυνατό, σφυριχτό γέλιο με μια διαπεραστική, υστερική χροιά, όπως γελά κάποιος που είναι χαπακωμένος. «Δεν φαντάζομαι να νομίζατε πως θα φεύγαμε αποδώ χωρίς υπογραφή. Αφήνοντάς σας δύο εκατομμύρια χωρίς απόδειξη παραλαβής!»

«Τι να σας πω» απάντησε ο Χέλγκε. «Ένας από σας παραλίγο να το ξεχάσει την περασμένη εβδομάδα».

«Έχουμε πολλούς καινούργιους στον κλάδο αυτόν τον καιρό» είπε ο κοντός τη στιγμή που υπέγραφε και αντάλλαξε με τον Χέλγκε κίτρινα και ροζ αντίγραφα.

Ο Χάρι περίμενε να κλείσει η κεντρική είσοδος κι έπειτα κοίταξε άλλη μια φορά το ρολόι στον τοίχο. Δύο λεπτά και δέκα δευτερόλεπτα.

Μέσα από την τζαμαρία είδε το λευκό φορτηγάκι χρηματοποστολών της Nordea να απομακρύνεται.

Οι κουβέντες μεταξύ των ανθρώπων στην τράπεζα ξανάρχισαν. Ο Χάρι δεν χρειαζόταν να τους μετρήσει, αλλά το έκανε. Οχτώ. Τέσσερις πίσω από τα ταμεία και τέσσερις απέξω, ανάμεσά τους το μωρό στο καροτσάκι του και ένας άντρας με φόρμα εργασίας που είχε μόλις μπει στην τράπεζα, στάθηκε μπροστά από το τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας και συμπλήρωνε τον αριθμό λογαριασμού του σε μια εντολή πληρωμής. Ο Χάρι ήξερε ότι ο άντρας δούλευε στη Sunshine Tours.

«Καλό σας απόγευμα» είπε ο Άουγκουστ Σουλτς στον ταμιά και άρχισε να σέρνει τα βήματά του προς την έξοδο.

Η ώρα ήταν 15:21:10 και εκείνη ακριβώς τη στιγμή άρχισαν όλα.

Όταν άνοιξε η κεντρική είσοδος, ο Χάρι είδε τη Στίνε Γκρέτε να σηκώνει το κεφάλι στιγμιαία από τα χαρτιά της και την επόμενη στιγμή να το ξανασκύβει. Αμέσως μετά παρατήρησε ότι η ταμίας σήκωσε ξανά το κεφάλι, αργά αυτή τη φορά. Η προσοχή του μετατοπίστηκε στην είσοδο της τράπεζας. Ο άντρας που είχε μόλις μπει κατέβασε το φερμουάρ της ολόσωμης μαύρης φόρμας του και τράβηξε από μέσα ένα μαύρο-και-λαδί AG3. Μια σκούρα μπλε κουκούλα κάλυπτε εντελώς το πρόσωπό του εκτός από τα μάτια. Ο Χάρι άρχισε να μετρά από το μηδέν.

Η κουκούλα κουνήθηκε στο σημείο όπου πρέπει να βρισκόταν το στόμα, σαν φιγούρα κουκλοθέατρου: «Ληστεία. Μην κουνηθεί κανείς!».

Ο άντρας δεν είχε υψώσει τη φωνή του, αλλά στον μικρό, συμπαγή χώρο της τράπεζας η φράση του έσκασε σαν κανονιά. Ο Χάρι παρατηρούσε μόνο τη Στίνε. Πάνω από τον μακρινό, μονότονο ήχο της κυκλοφορίας έξω στον δρόμο ακούστηκε το απαλό κλικ του καλολαδωμένου μετάλλου καθώς ο ληστής όπλισε το τουφέκι του. Ο αριστερός ώμος της Στίνε χαμήλωσε ανεπαίσθητα.

Γενναίο κορίτσι, σκέφτηκε ο Χάρι. Ή, ίσως, τρομαγμένο πέρα από τη λογική. Ο δόκτωρ Άουνε, λέκτορας ψυχολογίας στην Αστυνομική Ακαδημία του Όσλο, είχε πει κάποτε πως, όταν οι άνθρωποι τρομάζουν πολύ, σταματούν να σκέφτονται και ενεργούν όπως είναι προγραμματισμένοι να ενεργήσουν. Οι περισσότεροι τραπεζικοί υπάλληλοι ενεργοποιούν τον αθόρυβο συναγερμό σχεδόν σε κατάσταση

σοκ, είχε υποστηρίξει ο Άουνε παραθέτοντας αποσπάσματα καταθέσεων έπειτα από ληστείες, στη διάρκεια των οποίων πολλοί δεν ήταν σε θέση να θυμηθούν αν είχαν πατήσει ή όχι τον συναγερμό. Απλώς ενεργούσαν με τον αυτόματο πιλότο. Ακριβώς όπως ένας ληστής τράπεζας έχει προγραμματίσει τον εαυτό του να πυροβολήσει όποιον αποπειραθεί να τον σταματήσει, είχε αναφέρει ο Άουνε. Όσο πιο τρομαγμένος είναι ο ληστής τόσο λιγότερες πιθανότητες έχει κανείς να τον κάνει να αλλάξει γνώμη. Ο Χάρι έμεινε εντελώς ακίνητος προσηλώνοντας το βλέμμα στα μάτια του ληστή. Γαλάζια.

Ο άντρας με τη μαύρη φόρμα ξεκρέμασε από τον ώμο του ένα μαύρο πάνινο σακ βουαγιάζ και το πέταξε πάνω από το ταμείο. Έπειτα έφτασε με έξι βήματα ως το πορτάκι, έδωσε ένα σάλτο συσπειρώνοντας το σώμα του πάνω στον πάγκο, πέρασε τα πόδια του από την άλλη πλευρά και στάθηκε όρθιος πίσω από τη Στίνε, που παρέμεινε ασάλευτη στη θέση της και εντελώς ανέκφραστη. Ωραία, σκέφτηκε ο Χάρι. Ξέρει τι πρέπει να κάνει. Δεν προκαλεί την αντίδρασή του κοιτάζοντάς τον.

Ο ληστής έστρεψε την κάννη του όπλου του προς τον λαιμό της Στίνε, έσκυψε μπροστά και της ψιθύρισε κάτι στ' αυτί.

Εκείνη δεν είχε πανικοβληθεί ακόμη, αλλά ο Χάρι έβλεπε πώς ανεβοκατέβαινε το στήθος της. Το λεπτό κορμί φούσκωνε σαν να αγωνιζόταν να αναπνεύσει κάτω από τη λευκή μπλούζα, που τώρα έμοιαζε πάρα πολύ στενή. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Η Στίνε ξερόβηξε. Μία φορά. Δύο. Τελικά, οι φωνητικές χορδές της πήραν μπροστά.

«Χέλγκε... Τα κλειδιά για το ΑΤΜ». Η φωνή της ήταν σιγανή και βραχνή, εντελώς αγνώριστη, παρόλο που η ταμίας είχε προφέρει σχεδόν τα ίδια λόγια τρία λεπτά νωρίτερα.

Ο Χάρι δεν έβλεπε τον Χέλγκε, αλλά ήξερε ότι ο διευθυντής είχε ακούσει τι ζητούσε ο ληστής και στεκόταν ήδη στην πόρτα του γραφείου του.

«Κάνε γρήγορα, αλλιώς...» Τώρα η γυναικεία φωνή ήταν σχεδόν ανεπαίσθητη και στη μικρή παύση που ακολούθησε το μόνο που ακουγόταν μέσα στην τράπεζα ήταν ο ήχος από τις σόλες των παπουτσιών του Άουγκουστ Σουλτζ πάνω στο λουστραρισμένο ξύλινο δάπεδο, σαν δύο βούρτσες που σέρνονταν με απελλιστικά αργό ρυθμό σε τεζαρισμένο πετσί.

«...θα μου ρίξει».

Ο Χάρι κοίταξε έξω από την τζαμαρία. Συχνά υπήρχε ένα αυτοκίνητο στον δρόμο, με τη μηχανή αναμμένη, αλλά τώρα δεν είδε κανένα. Μόνο μια θολούρα από περαστικά οχήματα και πεζούς.

«Χέλγκε...» Η φωνή της γυναίκας ήταν ικετευτική.

Άντε, Χέλγκε, τον παρακίνησε νοερά ο Χάρι. Ήξερε αρκετά πράγματα και για τον μεσήλικα διευθυντή του υποκαταστήματος. Γνώριζε ότι είχε δύο χαϊδεμένα σκυλάκια, μια σύζυγο και μια πρόσφατα εγκαταλειμμένη έγκυο κόρη, που τον περίμεναν στο σπίτι με τις βαλίτσες τους έτοιμες να ξεκινήσουν για το σαλέ τους στα βουνά αμέσως μόλις θα επέστρεφε από τη δουλειά του. Την ίδια στιγμή ο Χέλγκε ένιωθε σαν να ήταν βυθισμένος στο νερό, λες και έβλεπε ένα όνειρο από εκείνα όπου αισθάνεσαι ότι όλες σου οι κινήσεις επιβραδύνονται όσο και αν πασχίζεις να κάνεις γρήγορα. Έπειτα εμφανίστηκε στο οπτικό πεδίο του Χάρι. Ο ληστής είχε στρίψει την καρέκλα της Στίνε, ώστε να βρίσκεται ακριβώς πίσω της, αλλά τώρα αντίκριζε τον Χέλγκε. Σαν τρομαγμένο παιδάκι που το αναγκάζουν να ταΐσει ένα άλογο, ο διευθυντής στάθηκε πίσω και πρότεινε την αρμαθιά με τα κλειδιά τεντώνοντας το χέρι του όσο μακρύτερα μπορούσε. Ο άντρας με την κου-

κούλα ψιθύρισε κάτι στο αυτί της Στίνε στρέφοντας το όπλο του προς τον Χέλγκε, που έκανε αμέσως δύο ασταθή βήματα προς τα πίσω.

Η γυναίκα ξερόβηξε. «Λέει να ανοίξεις εσύ το ΑΤΜ και να βάλεις τα λεφτά στο μαύρο σακ βουαγιάζ».

Σαν παραχαλισμένος, ο Χέλγκε απέμεινε να κοιτάζει το όπλο που τον σημάδευε.

«Έχεις είκοσι πέντε δευτερόλεπτα καιρό πριν πυροβολήσει. Όχι εσένα, εμένα».

Το στόμα του διευθυντή άνοιξε και έκλεισε σαν να ήθελε κάτι να πει.

«Έλα, Χέλγκε» επέμεινε η Στίνε.

Είχαν περάσει τριάντα δευτερόλεπτα απ'όταν άρχισε η ληστεία. Ο Άουγκουστ Σουλτζ είχε σχεδόν φτάσει στην έξοδο. Ο διευθυντής γονάτισε μπροστά από το ΑΤΜ και μελέτησε σκεπτικός τον κρίκο με τα κλειδιά. Κρέμονταν τέσσερα.

«Είκοσι δευτερόλεπτα» ακούστηκε δυνατή η φωνή της Στίνε.

Με τρεμάμενα δάχτυλα ο Χέλγκε ξεχώρισε ένα κλειδί και το έχωσε στην κλειδαριά. Φράκαρε στα μισά. Το πίεσε κι άλλο.

«Δεκαεφτά».

«Μα...» πήγε να διαμαρτυρηθεί ο διευθυντής.

«Δεκαπέντε».

Ο Χέλγκε τράβηξε πίσω το κλειδί και δοκίμασε κάποιο άλλο. Αυτό μπήκε, αλλά δεν έστριβε.

«Θεέ μου...»

«Δεκατρία. Είναι αυτό με την πράσινη ταινία, Χέλγκε».

Ο Κλέμεντσεν κοίταξε τα κλειδιά σαν να τα έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή του.

«Έντεκα».

Το τρίτο κλειδί ταίριαξε στην κλειδαριά. Και γύρισε. Ο Χέλγκε άνοιξε την πόρτα με ένα απότομο τράβηγμα και στράφηκε προς τη Στίνε και τον ληστή.

«Πρέπει να ξεκλειδώσω και δεύτερη κλειδαριά...»

«Εννιά!» φώναξε η Στίνε.

Ο διευθυντής κλαψούρισε καθώς ψηλαφούσε τις προιονωτές άκρες των κλειδίων, ανίκανος πια να δει καθαρά, χρησιμοποιώντας τις οδοντώσεις σαν γραφή Μπράιγ που θα του έδειχνε ποιο κλειδί ήταν το σωστό.

«Εφτά».

Ο Χάρι τέντωσε τα αυτιά του. Κανένας ήχος αστυνομικής σειρήνας ακόμη. Ο Άουγκουστ Σουλτς άγγιξε το χερούλι της κεντρικής εισόδου.

Ακούστηκε ένας μεταλλικός κρότος καθώς ο κρίκος με τα τέσσερα κλειδιά έπεσε στο πάτωμα.

«Πέντε» ψιθύρισε η Στίνε.

Η είσοδος άνοιξε και δυνατοί θόρυβοι από τον δρόμο πλημμύρισαν απότομα το εσωτερικό της τράπεζας. Ο Χάρι νόμισε ότι άκουσε κάπου μακριά το γνώριμο μοιρολόι μιας σειρήνας να σβήνει. Ύστερα να υψώνεται ξανά. Σειρήνα περιπολικού. Έπειτα η είσοδος έκλεισε.

«Δύο, Χέλγκε!»

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια και μέτρησε ως το δύο.

«Να 'μαστε!» Αυτός που φώναξε ήταν ο διευθυντής. Είχε ξεκλειδώσει τη δεύτερη κλειδαριά και σκύβοντας ελαφρά τραβούσε τις σφηνωμένες μεταλλικές θήκες. «Μια στιγμή να βγάλω τα λεφτά! Είμαι...»

Τον διέκοψε μια ψιλή, διαπεραστική κραυγή. Ο Χάρι έστρεψε το

βλέμμα προς την άλλη άκρη της τράπεζας, όπου μια γυναίκα κοιτάζε έντρομη τον ακίνητο ληστή να πιέζει την κάννη του όπλου του στον λαιμό της Στίνε. Η γυναίκα ανοιγόκλεισε δύο φορές τα μάτια και κούνησε βουβά το κεφάλι προς το καροτσάκι με το μωρό, το κλάμα του οποίου δυνάμωνε συνεχώς.

Ο Χέλγκε παραλίγο να σωριαστεί ανάσκελα καθώς η πρώτη μεταλλική θήκη ελευθερώθηκε απότομα από την υποδοχή της. Τράβηξε κοντά του το μαύρο σακ βουαγιάζ. Σε έξι δευτερόλεπτα είχε βάλει όλα τα χρήματα εκεί. Έπειτα έκλεισε το φερμουάρ, σύμφωνα με τις οδηγίες που του δόθηκαν, και στάθηκε δίπλα στο ταμείο. Η επικοινωνία γινόταν μέσω της Στίνε. Η φωνή της ακουγόταν παράξενα σταθερή και ήρεμη τώρα.

Ένα λεπτό και τρία δευτερόλεπτα. Η ληστεία είχε ολοκληρωθεί. Τα χρήματα βρίσκονταν στο σακ βουαγιάζ. Σε λίγο θα κατέφθανε το πρώτο περιπολικό. Σε τέσσερα λεπτά άλλα περιπολικά θα είχαν αποκλείσει όλες τις οδούς διαφυγής γύρω από την τράπεζα. Όλα τα κύτταρα του κορμιού του ληστή πρέπει να ούρλιαζαν ότι ήταν ώρα να τσακιστεί να φύγει αποκεί μέσα. Και τότε συνέβη κάτι που ο Χάρι δεν το κατάλαβε. Γιατί ήταν ακατανόητο. Αντί να το βάλει στα πόδια, ο άντρας έστριψε απότομα την καρέκλα της Στίνε, έτσι ώστε να βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο, έσκυψε μπροστά και της ψιθύρισε κάτι. Ο Χάρι μισόκλεισε τα μάτια για να δει καλύτερα. Έπρεπε να πάει σε γιατρό και να ελέγξει την όρασή του μια απ' αυτές τις μέρες. Παρ' όλα αυτά, είδε αυτό που είδε. Η γυναίκα κοιτάζε κατάματα τον απρόσωπο βασανιστή της. Η έκφρασή της άρχισε αργά, σταδιακά να αλλάζει καθώς φάνηκε να αντιλαμβάνεται τι της είχε πει ο ληστής. Τα λεπτά, φροντισμένα φρύδια της σχημάτισαν δύο «ς» πάνω από τα μάτια της, που τώρα έμοιαζαν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες

τους. Το πάνω χέιλος της συσπάστηκε και οι γωνίες του στόματός της τεντώθηκαν σε ένα γκροτέσκο χαμόγελο. Το κλάμα του μωρού σταμάτησε το ίδιο ξαφνικά όπως είχε αρχίσει. Ο Χάρι πήρε μια κοφτή ανάσα. Γιατί το ένωσε. Ήταν μια εκπληκτική εικόνα, ένα παγωμένο καρέ: Δύο άνθρωποι ακινητοποιημένοι επί ένα δέκατο του δευτερολέπτου, τη στιγμή που ο ένας ανακοίνωνε στον άλλον τη θανατική καταδίκη του. Το καλυμμένο πρόσωπο σε απόσταση λίγων μόλις εκατοστών από το ανυπεράσπιστο πρόσωπο απέναντί του. Ο Εκτελεστής και το θύμα του. Το όπλο που σημάδευε τον λαιμό της και μια μικρή χρυσή καρδιά κρεμασμένη από μια αλυσιδίτσα. Ο Χάρι δεν μπορούσε να δει, ωστόσο ένωσε τον σφυγμό της να σφυροκοπά κάτω από το λεπτό δέρμα.

Ένα πνιχτό σκούξιμο. Ο Χάρι τέντωσε τα αυτιά του. Δεν ήταν οι σειρήνες της αστυνομίας, αλλά το τηλέφωνο που χτυπούσε από δίπλα.

Ο κουκουλοφόρος στράφηκε και κοίταξε ψηλά, προς την κάμερα παρακολούθησης που κρεμόταν από την οροφή πίσω από τα ταμεία. Σήκωσε το χέρι, έδειξε πέντε γαντοφορεμένα δάχτυλα, έκλεισε την παλάμη και τέντωσε μόνο τον δείκτη. Έξι δάχτυλα. Έξι δευτερόλεπτα επιπλέον. Αμέσως μετά στράφηκε ξανά προς τη Στίνε, έπιασε το όπλο και με τα δυο του χέρια και το κράτησε στο ύψος του γοφού του υψώνοντας την κάννη προς το κεφάλι της, με τα πόδια του ελαφρά σε διάσταση για να κοντράρει το κλότσημα του όπλου. Το τηλέφωνο συνέχισε να χτυπά. Ένα λεπτό και δώδεκα δευτερόλεπτα. Το διαμαντένιο δαχτυλίδι άστραψε καθώς η Στίνε μισοσήκωσε το χέρι σαν να έγνεφε «αντίο» σε κάποιον.

Η ώρα ήταν ακριβώς 15:22:22 όταν ο άντρας τράβηξε τη σκανδάλη. Ο κρότος του πυροβολισμού ακούστηκε δυνατός και υπόκω-

φος. Η καρέκλα της Στίνε τινάχτηκε προς τα πίσω και το κεφάλι της ταλαντεύτηκε πάνω στον λαιμό της, σαν να ανήκε σε πάνινη κούκλα. Ύστερα η καρέκλα αναποδογύρισε. Ακουστήκε ένας γδούπος καθώς το κεφάλι της γυναίκας χτύπησε στην κόχη του γραφείου κι ύστερα ο Χάρι έπαψε να βλέπει τη Στίνε. Δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε τη διαφημιστική αφίσα του καινούργιου συνταξιοδοτικού προγράμματος της Nordea, που ήταν κολλημένη στην εξωτερική πλευρά του γυαλιού πάνω από τον πάγκο του ταμείου και είχε αποκτήσει τώρα κατακόκκινο φόντο. Δεν ακουγόταν τίποτα, μόνο το θυμωμένο, επίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Ο ληστής μάζεψε από κάτω το σακ βουαγιάζ. Ο Χάρι έπρεπε να πάρει μια απόφαση. Ο ληστής πήδηξε πάνω από τον πάγκο του ταμείου. Ο Χάρι πήρε την απόφασή του. Με έναν πήδο πετάχτηκε από την καρέκλα του. Έξι μεγάλα βήματα. Και έφτασε. Σήκωσε το ακουστικό.

«Λέγετε!»

Στη διάρκεια της παύσης που ακολούθησε ο Χάρι άκουσε τη σειρήνα της αστυνομίας από την τηλεόραση στο καθιστικό, ένα λαϊκό πακιστανικό τραγούδι από το σπίτι του γείτονα και βαριά βήματα στη σκάλα του ορόφου, που πρέπει να ήταν της κυρίας Μάντσεν. Κι ύστερα ένα σιγανό γέλιο από την άλλη άκρη της γραμμής. Το γέλιο μιας πολύ μακρινής γνωριμίας. Όχι στον χρόνο, απλώς μακρινής. Όπως το εβδομήντα τοις εκατό του παρελθόντος του, που κομμάτια του επανεμφανίζονταν πού και πού σαν αόριστες φήμες ή ιστορίες από τη σφαίρα της φαντασίας. Αυτή την ιστορία όμως μπορούσε να την επιβεβαιώσει.

«Ακόμη απαντάς στο τηλέφωνο μ' αυτή τη μάτσο ατάκα, Χάρι;»

«Άννα;»

«Πωπώ! Μπράβο, Χάρι!»

Ένωσε μια γλυκιά κάψα να απλώνεται στο στομάχι του σχεδόν σαν γουλιά ουίσκι. Σχεδόν. Μέσα από τον καθρέφτη είδε τη φωτογραφία που είχε καρφώσει ο ίδιος με μια πινέζα στον απέναντι τοίχο. Αυτός και η Αδερφούλα σε καλοκαιρινές διακοπές, πολλά χρόνια πριν, στο Βίτστεν, τότε που ήταν παιδάκια. Χαμογελούσαν έτσι όπως χαμογελούν τα παιδιά όταν πιστεύουν ακόμη πως τίποτα κακό δεν μπορεί να τους συμβεί.

«Τι κάνεις τις Κυριακές τα απογεύματα, Χάρι;»

«Να σου πω». Άκουσε τη φωνή του να μιμείται αυτόματα τη δική της. Κάπως πολύ βαθιά, κάπως πολύ συρτή. Δεν το έκανε σκόπιμα. Όχι πια. Ξερόβηξε κι απάντησε σε έναν πιο ουδέτερο τόνο: «Ό,τι κάνει συνήθως ο κόσμος».

«Και τι είναι αυτό;»

«Βλέπω βίντεο».

Ύστερα από ένα δείπνο και ένα γερό μεθύσι στο σπίτι της παλιάς φιλενάδας του Άννας Μπέτσεν, ο νιτετέκτβ Χάρι Χόλε ξυπνάει στο σπίτι του με πονοκέφαλο, χωρίς κινητό και χωρίς καμιά ανάμνηση από τις τελευταίες δώδεκα ώρες της ζωής του. Την ίδια μέρα η Άννα βρίσκεται νεκρή με μια σφαίρα στο κεφάλι στην κρεβατοκάμαρά της και ο Χόλε είναι ο κύριος ύποπτος. Στο μεταξύ οι ληστείες τραπεζών συνεχίζονται με αμείωτη βιαιότητα και το ρεμάλι της αστυνομίας του Όσλο κλείνει ανιέρες συμφωνίες με τον θρυλικό φυλακισμένο τσιγγάνο Ράσκολ Μπάξερ και ξεκινάει έναν ιλιγγιώδη αγώνα δρόμου από τη νορβηγική πρωτεύουσα ως την καυτή Βραζιλία, για να διαλευκάνει ταυτόχρονα δύο υποθέσεις και να ξεκαθαρίσει τη θέση του. Αλλά η Νέμεση, η θεά της εκδίκησης, δεν έχει πει ακόμη την τελευταία λέξη της.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

28 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Ο Nesbo πραγματοποιεί έναν εκπληκτικό άθλο διερευνώντας τον εσωτερικό κόσμο του ήρώα του και παράλληλα υφαίνοντας με αριστοτεχνικό τρόπο τα πολλαπλά, αλληλοσυνδεόμενα νήματα της πλοκής... Δεν υπάρχει αμφιβολία: ο Nesbo είναι ένας από τους κορυφαίους της λίστας κάθε φανταστικού αναγνώστη αστυνομικής λογοτεχνίας.

Booklist

Η φήμη του Nesbo μέλλει να είναι αντίστοιχη με του Μουνχ ή του Ίψεν... Κι αν υπάρχει δικαιοσύνη, μια μέρα ο Χάρι Χόλε θα είναι τόσο επιτυχημένος όσο ο Χάρι Πότερ.

CNN

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0405-3

9 786180 304053

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80405